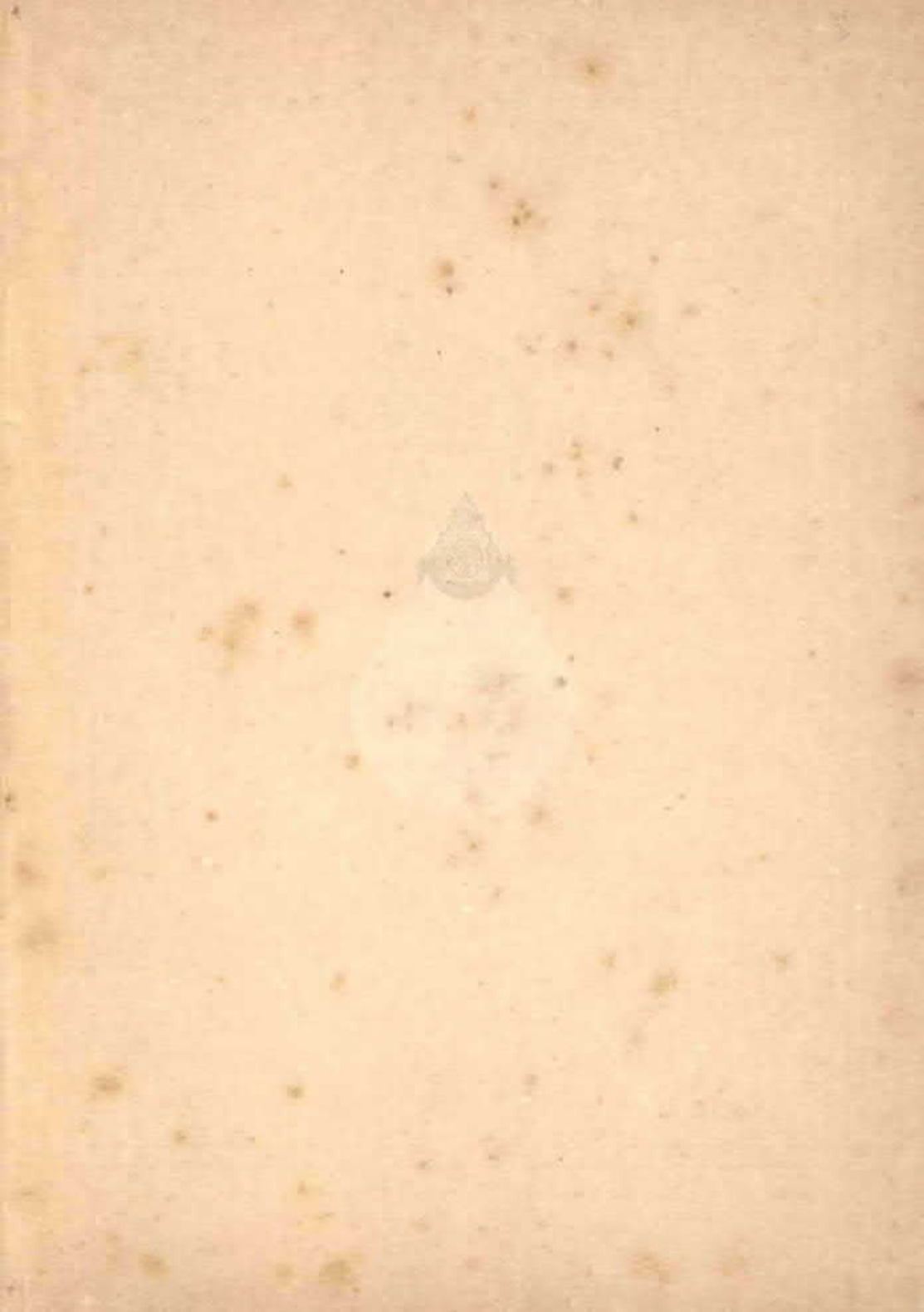

ประมวลศึกษา

ประมวลศึกษา

ภาค ๑

โครงการศึกษา

UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

คำชี้แจงของเสนาบดีกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องประมวลศึกษา

ด้วยเสนาบดีการแผนกศึกษาได้ขยายกว้างขวางออกไป และ
ยังจะขยายต่อไปอีก บรรดากฎข้อบังคับกับระเบียบแบบแผนจึงแก้ไข
เปลี่ยนแปลงมาเป็นลำดับ เพื่อให้เหมาะแก่เวลา บัดนี้เป็นการสมควร
ที่จะรวบรวมพิมพ์ขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่จัดการศึกษาได้ทราบ และถือ
เป็นหลักปฏิบัติต่อไป เรียกว่า “ประมวลศึกษา” แต่การรวบรวม
ที่จะให้เสร็จได้ ในคราวเดียวเป็นการยาก ทั้งยังอาลัยเวลานาน จึง
กำหนดจะออกเป็นภาค ๆ และภาค ๓ นี้ว่าด้วยโครงการศึกษา ซึ่ง
จำเป็นต้องทราบก่อนอื่น และจะได้ออกภาค ๒, ๓, ต่อไปเป็นลำดับ

กฎข้อบังคับและระเบียบใด ซึ่งได้กล่าวไว้ในประมวลศึกษา
ภาคที่ออกแล้ว ให้ถือประมวลศึกษาเป็นสำคัญ เป็นอันเลิกกฎ
ข้อบังคับ และระเบียบที่ขัดหรือซ้ำกันหนักด้วย

อนึ่งเมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลศึกษาภาคใดเฉพาะตอน
ไหนที่ออกแล้ว จะประกาศแก้ไขเพิ่มเติมให้ทราบทุกคราว และ
ประกาศนั้นจะได้ลงวิทยารายเป็นสำคัญ

วันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี

จางวางเอก

เสนาบดี

โครงการศึกษา

การศึกษาของชาวล้านนาทุกวันนี้กว้างขวางขึ้นกว่าแต่ก่อน และ
ยังจะจัดเพิ่มเติมขึ้นต่อไปข้างหน้าอีกหลายสิ่งหลายแผนก ชั้นของการ
ศึกษาเล่าเรียนตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดมาแต่ก่อน ซึ่งมีชื่อ
เรียกว่า ชั้นมูล ประถม มัธยม และอุดม และแยกเป็นสามัญเป็น
พิเศษนั้น ก็ได้แก้ไขมาใหม่ให้เหมาะแก่การงานที่เจริญขึ้นโดยลำดับ ตาม
ที่ได้สังเกตเห็นมาแล้ว ปรากฏว่านักเรียนชายที่เข้าเรียนวิชา พอ
ถึงชั้นมัธยมได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ยังมีทุนจะจบ ก็พากันออกหาการทำใน
ทางเสมียนเสียมาก โดยไม่รู้สึกตัวว่าวิชาที่ได้เล่าเรียนเพียงเท่านั้นยังเป็น
แต่วิชากลาง ๆ และหาเพียงพอที่จะให้มีความสามารถทำการงานต่าง ๆ
ได้ดังที่ไม่ว่า แม้การเสมียนนั้นเข่งก็ยังไม่ได้เล่าเรียน ดังคำว่า หนึ่งสี่
บางแต่ก็เอาเข้าไปทำการเสมียน ซึ่งจะทำได้และถูกต้องสมควรแก่
หน้าที่เสมียนก็ยังไม่ได้ ความนิยมอันทุ่มเทไปในทางเดียวเช่นนั้น เป็น
ความนิยมไปตาม ๆ กันชั่วคราว จนผู้คนไปตั้งหลักอยู่ ณ หน้าที่เสมียน
ผู้ที่ไม่ได้ โอกาสก็ย่อมขาดประโยชน์ โดยหาที่ทำการไม่ได้ ทั้งการ
อาชีพที่เหล่าตระกูลของตนเคยทำมาแต่ก่อนก็ละทิ้งเสีย จะกลับไปทำ
ก็ค่อยคิด จึงเกิดความลำบากขึ้น ความผิดอันนิยมเป็นเครื่องพา
ไปในทางเลื่อมประโยชน์ของคนเอง แท้จริงการงานในบ้านเมืองที่จะ
พึงทำหาเพียงพอนั้นยังไม่มีผู้ทำเพียงพอนั้น ยังมีอย่างอื่นอยู่เป็นอันมาก
ใช้จะมีแรงงานเสมียนอย่างเดียว ยกตัวอย่างมาซึ่งได้ง่าย ๆ ว่า เช่นการ

เพราะปลุกปั้นที่ดินก็ยังมีอยู่ดินเหลือกว่าที่คนจะทำ ถ้าจะว่าจ้างวิชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นพิเศษ เช่นวิชาการก่อสร้างนั้น ก็ยังต้องการผู้รู้ที่จะทำได้อีกมาก หัตถกรรมและพาณิชยกรรมต่าง ๆ ก็ยังมีเป็นอเนกประการ วิชาต่าง ๆ อย่างที่มานี้ ถ้าใครรู้จริงทำจริงแล้วก็อาจเกิดลาภผลและสุขประโยชน์แก่คนได้ทั้งนั้น จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ชี้แจงตักเตือนไว้ ในที่นี้ เพื่อให้ประชาชนทั้งหลายได้สำนึกในอันจะเลือกหาวิชาสำหรับตัวโดยรอบคอบกว้างขวาง อย่าให้เข้าใจว่าอะไรจะดีอะไรจะชั่ว กตาง ๆ ก็พอแล้ว และอย่าให้ถุ่มหลงไปในทางเดียวกัน จักได้เนติกรรมการงานให้มีผู้ทำทุก ๆ อย่างและจัดสำเร็จประโยชน์และได้ความสุขทั่ว ๆ กันไป และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้กำหนดรูปโครงการศึกษาตงไว้ ให้เหมาะแก่เวลาและภาระงานให้เป็นทีเข้าใจทั่วกันดังต่อไปนี้

๑. การศึกษาทั้งปวงกำหนดชื่อเป็น ๒ ประเภท คือ

สามัญศึกษา ได้แก่การเล่าเรียนความรู้ใด ๆ อันเป็นความรู้สามัญซึ่งคนควรจะมีทุกคน มากหรือน้อยตามควรแก่อัธยาศัย ตัวอย่างเช่นวิชาหนังสือ เลข จรรยา ก็ฝึกหัดทริยาวิชาใจให้ประพฤติที่ดีและเว้นที่ชั่ว และการรักษาร่างกายให้ปรกติเป็นต้น ประเภทหนึ่ง

วิชาสามัญศึกษา ได้แก่การเล่าเรียนความรู้ใด ๆ อันเป็นความรู้พิเศษ ซึ่งบุคคลพึงเลือกเรียนเพราะสิ่งเฉพาะอย่างโดยควรแก่อัธยาศัย ไม่จำเป็นจะเรียนให้รู้ทุกอย่างทุกคน ตัวอย่างเช่น วิชาครู วิชาแพทย์ วิชากฎหมาย วิชาช่างต่าง ๆ วิชาพาณิชยกรรมเป็นต้น ประเภทหนึ่ง

การศึกษาทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีเนื้อได้ทั้งระดับต่ำขึ้นไปจนถึงสูง โดยลำดับ แต่วิชาบางอย่างอาจเข้าอยู่ได้ทั้งในประเภทสามัญศึกษา และวิสามัญศึกษา เป็นต้นว่าการวาดเขียน อาจกำหนดเวลาการวาดเขียนแต่พอรู้หลักวิธีส่วนเป็นรูปเป็นร่างให้เป็นสามัญศึกษา โดยประสงค์ว่าคนควรจะหัดสังเกตหัดให้รู้จักความงามความประณีตขั้นเบของต้นไม้ทุก คน วิชาเช่นนั้นเมื่อกำหนดไว้ในหลักสูตรสามัญศึกษาเพียงใดเพียง นั้นก็เป็นสามัญศึกษา ความรู้อย่างเดียวกันที่เหนือขั้นนั้นขึ้นไปจึงเป็น วิสามัญศึกษา เพราะไม่ถือว่าจำเป็นแก่ทุกคนจะต้องเรียน

๒. การศึกษาทั้งปวง กำหนดโดยฐานะแห่งผู้จะเล่าเรียนเป็น ๒ ภาค คือ

ภาคศึกษาสำหรับทวยราษฎร์ ได้แก่ความรู้ทั้งฝ่ายสามัญศึกษา และวิสามัญศึกษาเพียงใด ซึ่งสมควรจะให้ราษฎรมีความรู้เป็นพื้นได้ทุกคน พอให้รู้ผิดชอบชั่วดี รู้วิชาถางๆ ไว้สำหรับให้พอแก่ที่จะต้องใช้อยู่ทุกวัน รู้จักทางที่จะรักษาตัวทั้งส่วนชีวิตร่างกายทรัพย์สินสมบัติ และชื่อเสียงให้พอครองตนเป็นพลเมืองก็ได้คนหนึ่งๆ กับให้รู้จักทำการหาเลี้ยงชีพตามภูมิฐานะเหล่าตระกูลของตน รวมเรียกว่าประถมศึกษาภาคหนึ่ง เป็นภาคจำเป็นสำหรับคนไทยทั่วไป

ภาคศึกษาพิเศษ

ได้แก่ความรู้ฝ่ายสามัญศึกษาที่เห็นได้จาก
ชั้นขึ้นไป อันไม่จำเป็นที่คนจะต้องรู้เหมือนกันทุกคน ซึ่งเรียกว่ามัธยม
ศึกษา และวิชาสามัญศึกษาที่ค่อนข้างไป เป็นวิชาความรู้ที่ไม่บังคับ
สุดแล้วแต่ผู้ใดมีทุนทรัพย์และสติปัญญาที่จะเล่าเรียนได้เพียงใด และ
รักเรียนในทางใด ก็เลือกเรียนได้ตามความพอใจที่เรียกว่าพอควรแก่
อัธยาศัยของคน ๆ ภาคนั้น เป็นภาคอิสระ

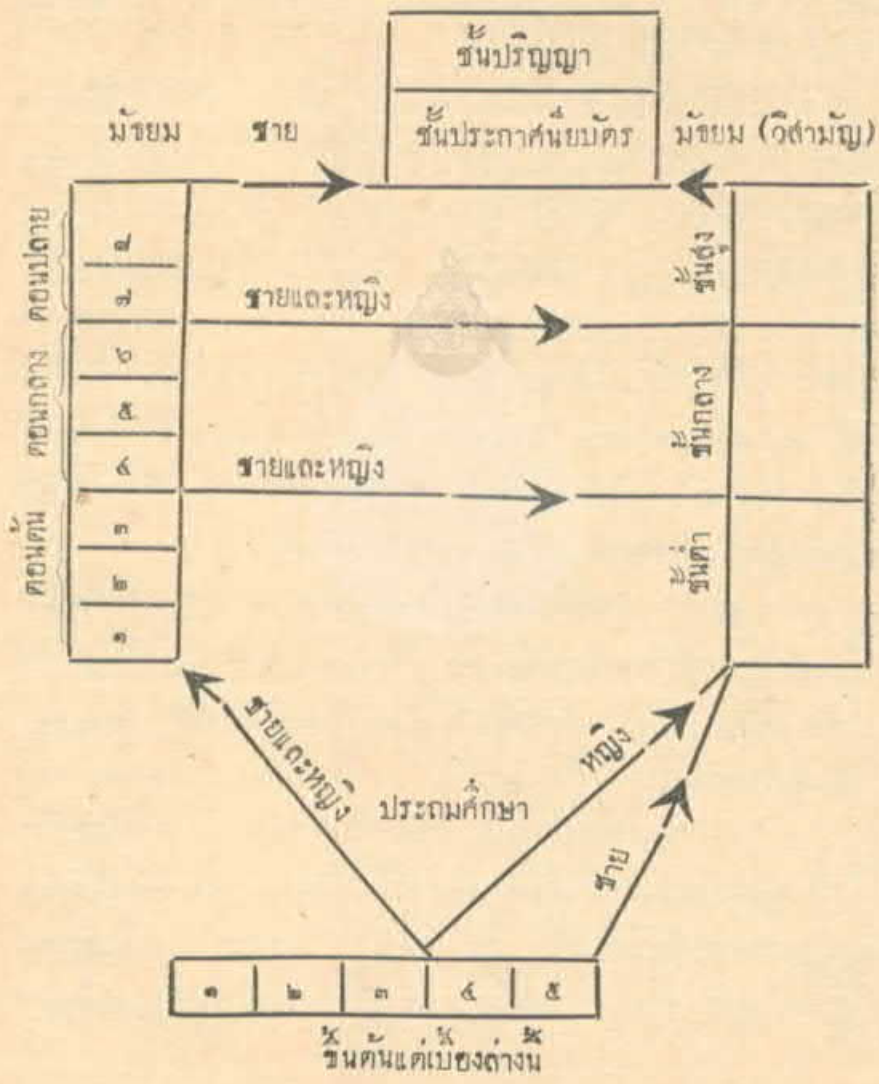
การศึกษาทั้ง ๒ ภาคนั้น จะมีขีดสูงต่ำเพียงใด แล้วแต่ความ
สมควรที่จะวางหลักสูตรไว้เป็นครั้งคราว

๓. การศึกษาที่ต่างประเทศ และต่างประเทศนั้นตั้งกล่าวแต่อย่าง
บนนี้รวมเขียนเป็นแผนที่มีรูป โครงดังนี้

สามัญศึกษา

วิสามัญศึกษา

มหาวิทยาลัย

ตามแผนที่บอกประเภทและภาคของการศึกษา^๕ ขอสั่งแจงให้ทราบ^๕ว่า

(ก) ฝ่ายวิสามัญศึกษ^๕ชั้นต่ำที่มีอยู่^๕กับชั้นประถมศึกษา^๕ ๒ ปี^๕
คือบท ๕ และบท ๕ นั้น เมื่อพบบท ๕ ต้องได้^๕ได้^๕แล้ว^๕ เป็นจบ^๕สิ้น^๕
การเรียนวิชาชั้นประถมเพียงเท่านั้น

(ข) มัธยมวิสามัญศึกษาจัดเป็น ๓ ชั้น คือชั้นต่ำ ชั้นกลาง
ชั้นสูง ในชั้นหนึ่งๆ มีวิชาประเภทต่างๆ เวลาเรียนนั้นกำหนดเท่าไรแล้ว
แต่ประเภทวิชานั้นๆ ที่เรียกว่า ชั้นต่ำ ชั้นกลาง ชั้นสูงนั้นก็ใช้ว่าจะตาม
กันขึ้นไปโดยลำดับทั้ง ๓ ชั้นตามได้ พึงเข้าใจการ โยงติดต่อตามเส้น
ลูกศรในแผนที่ และตามอธิบายต่อไปนี้

(ค) มัธยมวิสามัญชั้นต่ำ สำหรับนักเรียนชายซึ่งเรียน
ประถมศึกษาจบ ๕ ปีแล้ว ยอมให้เรียนมัธยมวิสามัญชั้นต่ำ แต่ถ้า
เป็นนักเรียนหญิงยอมให้เปลี่ยนชั้นได้แต่เมื่อจบประถมศึกษาปีที่ ๓ ไปขึ้น
ฝ่ายมัธยมวิสามัญชั้นต่ำ เรียนวิชาเหมาะแก่เพศทีเดียว

(ง) ฝ่ายนักเรียนซึ่งไม่ปรารถนามัธยมวิสามัญชั้นต่ำ จะใคร่
เรียนชั้นกลาง เมื่อได้เรียนประถมศึกษาแต่ ๓ ปี แล้วโอนไปขึ้น
มัธยมวิสามัญตอนต้น เมื่อสอบได้^๕ได้^๕แล้ว^๕จึงยอมให้ โอนไปเรียนมัธยม
วิสามัญชั้นกลาง

(จ) นักเรียนซึ่งได้เรียนมัธยมวิสามัญตอนต้นแล้ว ยังไม่พอใจ
ที่จะไปเรียนมัธยมวิสามัญชั้นกลาง ต้องการขึ้นสูง ก็ยอมให้เรียนมัธยม
วิสามัญตอนกลางได้ อีก ๓ ปี คือถึงบท ๖ เมื่อสอบได้^๕ได้^๕แล้ว^๕จึงยอม
ให้ โอนไปเข้าเรียนแผนกมัธยมวิสามัญชั้นสูง หรือเข้าชั้นประกาศนียบัตร

ของมหาวิทยาลัยได้ชั่วคราวที่มหาวิทยาลัยยอมรับอยู่

(๑) เมื่อจะให้สูงกว่านี้ คือให้สูงกว่ามัธยมวิสามัญชั้นสูง
ก็ต้องเรียนมัธยมสามัญจนปลาย จนสอบไล่ได้ประโยคมัธยมบริบูรณ์
(ปีที่ ๘) แล้วจึงไปเรียนวิสามัญศึกษาชั้นปริญญาของมหาวิทยาลัยได้

อันข้อความที่จัดจำแนกการศึกษาไว้เป็น ๔ ประเภท และเป็น
๒ ภาค ดังรูปโครงในแผนที่ ให้เป็นหลักไว้สำหรับมีตามารดาและ
ผู้ปกครองเด็กชายหญิงทั้งหลาย ซึ่งจะเป็นผู้จัดการศึกษาให้แก่เด็ก
ของตน ๆ นั้น จะได้พิจารณาเห็นว่าตนมีทุนรอนที่จะทุนบำรุง และให้
การศึกษาแก่เด็กของตน ๆ ได้เพียงใด และเด็กที่อยู่ในปกครองของ
ตน ๆ นั้น จะมีสติปัญญาสามารถที่จะเล่าเรียนได้เพียงใดและทางใด
ก็จะจัดให้เป็นไปตามที่เหมาะและพอดี ที่เรียกว่าโดยควรแก่อัศัตภาพ

๔. ข้อสำคัญที่บิดามารดาผู้ปกครองเด็กจะพึงพิจารณาที่ คือ
ควรเลือกทางเล่าเรียนให้ถูกกับนิสัย และความสามารถของเด็กที่จะทำ
การงานได้ดีในภายหน้า และอย่าเข้าใจผิดว่าการเล่าเรียนเพียงสามัญ
ศึกษานั้น จะพอเพียงที่จะทำการงานอะไร ๆ ได้ทั่วไป แท้จริงความ
รู้สามัญศึกษานั้นจำเป็นต่อชีวิต เพราะเป็นพื้ที่จะให้คนฉลาดและทำ
การงานได้ก็ต้องแคล้วและทำถูกต้องชอบ จึงสามัญศึกษาเป็นเหมือนหนึ่ง
เครื่องมืออย่างหนึ่ง ตัวอย่างเช่นขวาน ความรู้จะทำนาเป็น
วิสามัญศึกษา ถ้าไม่รู้จักสามัญศึกษาก็ขายเขาได้เหมือนกัน แต่อาจ
จะคิดราคาเขานิดเพราะไม่รู้เรื่อง อาจถูกก็เพราะไม่รู้หนังสือ อาจ

ขายเข้าไม่ถูกที่ถูกทางที่จะได้ราคา เพราะไม่รู้ทางไปมาและแหล่งการค้า
 ขายของบ้านเมือง ได้เงินแล้วไม่รู้จักรักและถนอมทรัพย์สิน อาจเก็บ
 ไว้ให้เป็นอันตรายหรือหลงเดินการพนันเสียหมด อาจทำความเป็น
 อยู่ของตนให้สั่นปรักและเกิดโรค เพราะไม่ได้เรียนจรรยาและการรักษา
 ตัว เหตุฉะนั้นคนทุกคนจึงควรเรียนตามญักศึกษาไว้เป็นพื้นสำหรับให้
 เป็นพลเมืองดี และเรียนวิชาญักศึกษาเป็นเครื่องมือสำหรับหาเลี้ยง
 ชีพ ดังนั้นจึงจะเป็นประโยชน์แก่ตนโดยบริบูรณ์

๕. ส่วนความรู้วิชาจะหาอย่างไร ทางใด ซึ่งจะเล่าเรียน
 ที่ไหนในประเภทวิชาญักศึกษานั้น ก็ได้แก่โรงเรียนและวิทยาลัยต่าง ๆ อัน
 ได้มีอยู่แล้ว และซึ่งจะตั้งเพิ่มเติมขึ้นต่อไปในภายหน้าอันจะได้ทราบจาก
 เจ้าหน้าที่ และประกาศของเจ้ากระทรวงทบวงการนั้น ๆ ให้ประชาชนทั้ง
 หลายพึงเข้าใจทางที่จะให้การศึกษาแก่บุตรธิดาของตน ๆ ตามระเบียบนี้เถิด

ประเภทโรงเรียนจำแนกโดยใครเป็นเจ้าของ

๑. โรงเรียนรัฐบาล ได้แก่โรงเรียนซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ
 จัดการและปกครองโดยตรง ใช้เงินของรัฐบาลในงบประมาณตามวิธี
 ซึ่งเบิกจากกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

๒. โรงเรียนกระทรวง ได้แก่โรงเรียนซึ่งกระทรวงอื่น ๆ นอก
 จากกระทรวงศึกษาธิการจัดการและปกครอง ใช้เงินรัฐบาลในงบ
 ปรมาณของกระทรวงนั้น ๆ ซึ่งเบิกจากกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ

๓. โรงเรียนประชาบาล ได้แก่โรงเรียนที่ประชาชนในหมู่บ้าน
หนึ่งหรือตำบลหนึ่งมีใจสมัครออกเงินตั้งขึ้น ในความอำนวยความสะดวกของเจ้าหน้าที่
ที่ปกครองท้องถิ่น หรือโรงเรียนที่เจ้าหน้าที่ปกครองท้องถิ่นใช้
เงินที่เรียกได้จากประชาชน หรือเงินที่รัฐบาลเก็บได้จากประชาชน
ในท้องถิ่นสำหรับจัดตั้งโรงเรียนในท้องถิ่น

๔. โรงเรียนราษฎร์ ได้แก่โรงเรียนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. ๒๔๖๓

กำหนดจำนวนโรงเรียน

โรงเรียนรัฐบาล

๑. กรุงเทพฯ เป็นพระมหานคร มีพลเมืองคับคั่งจึงตั้งวาง
โรงเรียนให้ถี่ จำนวนโรงเรียนชั้นประถมสำหรับจังหวัดพระนครและ
ธนบุรีรวมกันกำหนดให้มีได้ ๘๐ โรงเรียน จังหวัดอื่นๆ มีได้อำเภอละ ๒ โรงเรียน
ในจำนวนนี้ไม่นับโรงเรียนชั้นมัธยมเข้าด้วย ซึ่งมีได้ตามความต้องการ
ของท้องถิ่น

๒. มณฑลให้มีโรงเรียนชั้นประถมอำเภอละโรงเรียน ส่วนโรงเรียน
มัธยมนั้นให้มีได้ตามความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งกำหนดว่าในเวลา
นี้มีประจำมณฑล ๗ โรงเรียนประจำจังหวัด ๗ โรงเรียน

โรงเรียนประชาบาล

ตำบลหนึ่ง ๆ ควรมีโรงเรียนประชาบาลให้พอแก่จำนวนเด็กที่ควรเข้าเล่าเรียนทั้งชายและหญิง แต่อย่างไรก็ดี ควรจะได้มีตำบลละโรงเรียนอย่างน้อย

หมายเหตุ จำนวนโรงเรียนรัฐบาลตามกำหนดนี้ เฉพาะโรงเรียนสามัญศึกษา ส่วนโรงเรียนวิสามัญศึกษายังไม่ต้องการกำหนดในเวลานี้

กำหนดชั้นวิชา

๑. โรงเรียนรัฐบาลกรุงเทพ ฯ มีการสอนทั้งประถมและมัธยม และมีชั้นโตตั้งแต่ประถมปีที่ ๑ ถึงมัธยมปีที่ ๘ โรงเรียนใดจะสอนได้เพียงไรกระทรวงศึกษาธิการกำหนดตามสมควร

๒. โรงเรียนรัฐบาลหัวเมือง โรงเรียนประจำมณฑลให้มีการสอนตั้งแต่ประถมปีที่ ๑ ถึงมัธยมปีที่ ๖ โรงเรียนประจำจังหวัดให้มีการสอนตั้งแต่ประถมปีที่ ๑ ถึงมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนประจำอำเภอให้มีการสอนเพียงประโยคประถมบริบูรณ์ โรงเรียนที่มีแต่ชั้นประถมถึงมัธยมให้นับเป็น ๒ โรงเรียนแม้อยู่ในสถานที่เดียวกัน

๓. โรงเรียนประชาบาล เวลานี้ให้มีการสอนอนุโถมตามหลักสูตรประถมศึกษา

กำหนดจำนวนนักเรียนที่ครูคนหนึ่งต้องสอน

๑. นักเรียนประถม ๓๐ คนต่อครูคนหนึ่ง

๒. นักเรียนมัธยม ๒๕ คนต่อครูคนหนึ่ง

จำนวนนักเรียนตามกำหนดนี้ ไม่จำกัดให้คิด เฉพาะโรงเรียน ๑
 ย่อมให้อีกกันได้เป็นแถว เป็นจังหวัด และเป็นมณฑล

จำนวนครูซึ่งต้องคิดถึง คิดทั้งครูใหญ่และครูตำแหน่งอื่นซึ่ง
 ได้ระบุตำแหน่งไว้ข้างท้าย กับครูพิเศษด้วย ไม่ใช่คิดแต่ครูประจำชั้น
 เท่านั้น ครูพิเศษซึ่งสอนหลายโรงเรียน ต้องมีชื่อประจำโรงเรียน
 ใดโรงเรียนหนึ่ง และคิดจำนวนในโรงเรียนซึ่งประจำ

โรงเรียนที่มีการสอนทั้งมัธยมและประถม ถ้าโรงเรียนนั้นมี
 นักเรียนมัธยมมากกว่านักเรียนประถม ครูใหญ่ และครูตำแหน่งอื่นซึ่ง
 ได้ระบุตำแหน่งไว้ข้างท้าย ให้ถือว่านักเรียนมัธยม ถ้าโรงเรียนนั้น
 มีนักเรียนประถมมากกว่านักเรียนมัธยม ให้ถือว่าครูใหญ่ หรือครู
 ตำแหน่งอื่นซึ่งเทียบเท่าครูใหญ่จะเฉพาะการถว้น ซึ่ง ระบุไว้ข้างท้าย ทาง นั
 กเรียนมัธยม นอกนั้นถือว่าทางนักเรียนประถม

ครูพิเศษ คือ ครูพลศึกษา ครูวาดเขียน ครูจักสาน ฯลฯ
 รวมกันมีจำนวนเท่าใดแบ่งเป็นสองส่วน ถว้นนักเรียนมัธยมส่วนหนึ่ง

ถ้าวางนักเรียนประถมส่วนหนึ่ง
มีนักเรียนมาก

ถ้ามีเศษให้บวกเศษเข้าถ้าวางส่วนที่

ตำแหน่งที่ต้องคิดถ้าวางอย่างเดียวกับครูใหญ่ คือ ผู้อำนวยการ
ผู้กำกับ การ อาจารย์ใหญ่ อาจารย์ผู้ปกครอง ผู้ช่วยอาจารย์
ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ผู้ปกครอง ผู้ช่วยครูใหญ่ ผู้ช่วยครูผู้ปกครอง
ครูผู้ดูแล ๑๓ ๑

ตำแหน่งซึ่งเทียบเท่าครูใหญ่และเพาะถ้าวาง คือ ผู้อำนวยการ
ผู้กำกับ การ อาจารย์ใหญ่

ครูประจำชั้นที่สอนประจำทั้งชั้นประถมและมัธยม ถ้านักเรียน
มัธยมมากกว่านักเรียนประถม ให้ถ้าวครูผู้สอนทางนักเรียนมัธยม ถ้า
นักเรียนประถมมากกว่านักเรียนมัธยม ให้ถ้าวครูผู้สอนทางนักเรียน
ประถม

นักเรียนครู เรียนวิชาสามัญอยู่ในชั้นใดให้รวมกับนักเรียนสามัญ
ในชั้นนั้น

กำหนดอายุนักเรียนเทียบเข้าชั้นตามหลักสูตรสามัญศึกษา

โรงเรียนอนุบาลไม่ว่ามีในที่ไหนใด อยู่เบื้องต้นของประถมศึกษา

ประถมศึกษา

๗๘ บก ๓

๗๘ บก ๒

๗๘ บก ๑

๗๘ บก ๔

๗๘ บก ๕

๗๘ ๗๘ บก ๘

๗๘ ๗๘ บก ๙

๗๘ ๗๘ บก ๑๐

๗๘ ๗๘ บก ๑๑

๗๘ ๗๘ บก ๑๒

มัธยมศึกษา

๗๘ บก ๓

๗๘ บก ๒

๗๘ บก ๑

๗๘ บก ๔

๗๘ บก ๕

๗๘ บก ๖

๗๘ บก ๗

๗๘ บก ๘

๗๘ ๗๘ บก ๑๑

๗๘ ๗๘ บก ๑๒

๗๘ ๗๘ บก ๑๓

๗๘ ๗๘ บก ๑๔

๗๘ ๗๘ บก ๑๕

๗๘ ๗๘ บก ๑๖

๗๘ ๗๘ บก ๑๗

๗๘ ๗๘ บก ๑๘

หมายเหตุ ในทะเบียนนิตยสารงานค้าง ๆ ที่ต้องใส่เครื่องหมายสัญญา
ประกาศแดงใต้ชื่อนักเรียน ซึ่งมีอายุเกินเขตของชั้นศึกษา
ให้ถือตามกำหนดนี้.

